

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg siger tak for en interessant ordførertale. Men jeg vil godt stille fru Gudrun Laub det samme spørgsmål, som jeg stillede ministeren, nemlig om fru Gudrun Laub ikke mener, at det i denne situation er helt afgørende klart at definere, hvad man taler om, når man taler om negativ social arv. Jeg hørte også med stor sympati fru Margrethe Vestager udtrykke det så fremragende, at man via dette begreb i virkeligheden klientgør familien som sådan, fordi der ikke er en klar grænse for, hvad negativ social arv betyder.

Så jeg vil spørge, også fordi sproget jo er helt afgørende her, sproget er altid en kolossal magtfaktor, for det er via sproget, at man erobrer virkeligheden og kan erobre magten og altså kan præge situationen: Er fru Gudrun Laub enig med mig i, at begrebet negativ social arv for at kunne bruges med mening skal være meget nøje defineret, så man ikke netop, som fru Margrethe Vestager siger, klientgør hele familien?

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Det er en vanskelig problematik, der ligger i, at vi skal hjælpe nogle, der har problemer, og selvfølgelig er det svært at afgrænse, hvor og hvornår man kan tale om negativ social arv.

I hele den debat synes jeg, det er meget vigtigt, at vi husker, at langt de fleste børn har det godt med gode, kærlige forældre, og at det aller vigtigste for børnene er, at de har forældre, som med kærlighed og omsorg kan varetage deres tarv. Det gælder jo også, når vi ser på daginstitutionerne. Hvis pædagogerne laver planer for indlæring og kompetencer, bør det ske sammen med forældrene – vi har forældrebestyrelser – og på den måde må vi ikke glemme forældrenes indflydelse på alt, hvad der sker med deres børn.

Formanden:

Tak til fru Gudrun Laub. Så er det fru Sandy Brinck som ordfører.

Sandy Brinck (S):

Det er ikke alle børn, som fødes til at få en fair chance her i livet; de er fra start hæmmet af deres forældres problemer eller manglende evner og overskud, de bærer på en social arv, som påvirker deres muligheder negativt.

Socialdemokraterne mener, at alle børn har ret til en fair chance for et godt liv. Vi har derfor i juni fremlagt en samlet plan for initiativer, der kan medvirke til at nedbryde den negative sociale arv, et oplæg, som hedder »Giv alle børn en chance!«.

Det er almindelig logik, at hvis disse børn skal have en fair chance, skal vi som samfund hjælpe så tidligt som muligt, også for børn gælder det, at godt begyndt er halvt fuldendt. En tidlig indsats i kampen mod den negative sociale arv er derfor helt åbenbar og umulig at blive uenig om. Det er indholdet, altså hvordan, som kræver de politiske sværdslag.

Sundhedsplejersken er et oplagt sted at sætte ind, sådan at de nybagte familier, som har brug for ekstra støtte, også får ekstra støtte. Men jordemødrene bør tænkes ind, for jordemødrene opfanger potentielle behov, og deres bekymringer bør deles med sundhedsplejersken, så et barn ikke først skal igennem flere faresignaler, før nogen reagerer.

Vuggestuen og børnehaven er det sted, hvor barnet kan få de ekstra stimuli, den ekstra omsorg, som det kan have brug for. Det er vigtigt, at udsatte børn er i daginstitutionen. Derfor foreslår vi dels pasningsgaranti, dels 1.000 kr. som en maks.-pris, og vi synes, det er helt hen i vejret, når regeringen tillader, at arbejdsløse børn skal stå bagest i køen til at få en daginstitutionspads, ligesom vi synes, det er helt fatalt, at regeringen giver tilskud til, at man kan holde børnene hjemme, da vi er dybt bekymrede for, at det netop er de familier, som kunne have behov for, at børnene kom i daginstitution, nemlig lavtlønsgrupper og ledige.

De penge, som i dag går til at betale forældrene for at passe deres egne børn, vil vi i stedet bruge til et kvalitetsløft i daginstitutionerne. 500 mio. kr. skal give det løft, som gør daginstitutionerne langt mere rummelige, så vi undgår, at børn i stigende omfang sendes ud af de almindelige tilbud og over til specialtilbuddene.

For os handler det i høj grad om at fastholde barnet i et billede af sig selv som normalt og ikke mindst at fastholde systemets opfattelse af barnet som normalt, sådan at indsatsen ikke i sig selv bliver stigmatiserende.

Ud over et generelt løft mener vi, at pengene bør fordeles ud fra, hvilke institutioner der har de største udfordringer. Paradokset er i dag, at der, hvor børnene har mest brug for stabilitet, er der størst udskiftning af personalet, der, hvor børnene har mest brug for pædagogisk faglig-